

ЕДІАПОРТ

Місячник Української Католицької Церкви в Польщі № 9 (33) Рік III

Вересень 1993 р.

На межі поганського світу

(Закінчення з попереднього числа «Благовіст»)

Те, що тут сказано має в історії багато аналогій. Вже в старому Римі ми можемо знайти певну паралель. Римляни, які здобували нові землі, повноводували нові народи, зразу до почету своїх богів, яких було дуже багато, покладали нових інших народів та культур. Це абсолютно не перечило собі, тим більше, нові мешканці римської імперії могли молитися до своїх богів, а й іншим принести капіло. Всі однак погоджувалися в цьому, щоб молитися до переможних римських богів. Також не було проблемою визнавати імператорів за добгів, бо така форма мала лише значення визнання своєї політичної лояльності. Не було суттєвим питання чи ці боги дійсні чи вигадані, якщо були визнані державою та культурою – тому були потрібні. Питання правди, питання людини розглядали філософи, що шукали мудрості як відблиску та контемпляції Вічних

(Закінчення на 2 сторінці)

Католик – не католик, ворог – не ворог

У Києві відбулися урочисті сяктування з нагоди посвячення площі для спорудження Патріаршого собору Української Грекокатолицької Церкви.

З цієї нагоди до столиці прибув Голова Української Грекокатолицької Церкви Кир Миррослав Іван Лубачівський, який 17 липня у слівському ієпархії, священиків та вірних відправив Святу Літургію на Володимирський Григорій, біля пам'ятника св. Володимиру. 18 липня мала відбутися Божественна Літургія у Кирилівській церкві, яка входить до заповідника «Свята Софія» і не належить жодній з церковних громад. Помимо дозволу світської влади міста, Літургії не відслужено, бо відій до церкви заблокували близько 100 православних вірних, які у присутності міліції викрикували російською мовою слова образи на адресу Голови Української Грекокатолицької Церкви. Православні, залучивши до цього інциденту навіть хворих своїх внуків, правнуکів, синів і дочок, имення якому з психіатричної клініки, тримали плакати такого змісту:

(Закінчення на 2 сторінці)

Слава Україні!

24 серпня 1993 р. минуло 2 роки від дня проголошення незалежності Української держави. Україна – держава! Ніби у сні, але це було наяву. Перед моїм зором ще й досі сльози радості пасливих діусів і бабусь, які дочекалися, щоб замінити наидорожчий спадок для України – самостійна держава.

За два роки немовля робить перші кроки, вони це невільнені, потребують змінити, такі ж кроки нашої держави. Ми хочемо великих змін, не щінмо найдорожчого – волі! Звідусіль – наші вороги, а «раби зростають до синів своєї України-Матері» за словами В. Стуса.

24 серпня у Львові був душовий день, заплакане і золотим сонячним промінням. Золоті вкраїнські знамена розподілювали новий день. Святували моя душа, святували Україна.

Свято розпочалося з урочистої Літургії у церкві св. Юра. Сини України з Товариства «Сір» стояли в стрілецьких мундирах, шапки тримали на долонях, несли поясну варту на сторожі нашої Батьківщини. Післі Богослужіння біля оперного театру відбувся великий мітинг, Панахада за загиблих герояв України. Вони були присутні разом із Шевченком, якому судила

(Закінчення на 6 сторінці)

Слово від амбасадора

Відвідуючи початком вересня українських послів Ольштинськими та Сувальськими (04. 09.) зустріяся з промадами Ольштина, Гурова-Плавецького, Кентицяна та Асун амбасадор України у Польщі, Геннадій Удовенко. Започаткував в цей спосіб новий етап розвитку нашої громадськості. У якісь міри виглядає це так, що ми з епохи ідейного, політичного та економічного розгерзання перейшли в епоху стійкості. Відразу виплив на це факт проголошення і втрачення Україною незалежності.

Зустріч з амбасадором мала вигляд пресконференції, під час якої спочатку говорить головна особа, а після починається питання з залу.

Розповідаючи про плани та потреби молодої держави, Геннадій Удовенко в першу чергу підкреслив, що працювати відмінно незалежність і змінити її. Відбувається це в складних умовах, коли з одного боку треба будувати, з другого пильнувати перед грабіжниками, з третього натомість боронитися.

Сьогодні Україна знаходитьсь у винятково складному становищі. За часів існування імперії Москва використовувала Україну як одну з клітин своєї системи.

(Закінчення на 8 сторінці)

Життя – народові

Розстрілом у ряшівській тюрмі 10 вересня 1948 року закінчилося життя одного з більш відомих українських патріотичний громаді у Польщі сяяненка-підпільнника, капелана УПА, о. «Кадило».

Рівно сорок п'ять літ тому раптово обірвалася життєва дорога людини, активна та відана діяльністю якої назавжди запам'яталася тим, хто хоч раз зустрівся з нею. Ім'я о. «Кадило» увійшло так само в історію визвольних змагань українців, як і імена всіх інших борців починаючи від Івана Січинського та його сучасників, а кінчаючи Стусом, братами Горяніями, Лук'яненком, Дзюбою та іншими.

Про отия «Кадило» віднаходило замітку під заголовком «Літопис УПА», т. 14 «Перемиціна: Перемицький курін УПА» стор. 57. Видавництво Літопис УПА, Торонто, 1987: «... о. Василь Шевчук (також «Падуєванич») – капелан перемицького куреня УПА під командуванням підполковника «Коника», а згодом майора Петра Миколенка («Байди»). Перед вступом до УПА о. В. Шевчук був парохом с. П'яткова перемицького поселення. В 1947 році він виришив із сопою УПА «Ударники» 2 під командуванням поручника Михайла Дуди («Громенка») в рейд у Західно Европу. Проте обезпечені (Закінчення на 4 сторінці)

Нова карта - Севастополь

У потоці новин, що надходять з колишнього Радянського Союзу дуже часто зустрічається вістей про Чорноморський флот. Новини їдуть, в основному з російських джерел, бо ж Україна з браку фондує не володіє потужною інформаційною мережою у світі. З того огляду пропоную короткий огляд виданій подій з точки зору української преси.

Найперше треба сказати, що сам флот, тобто кораблі вже давно є фізично і морально застарілими і до 2000 р. мають бути списані на злом. Мало того, навіть коли б вони були новіші, їх поле маневрів обмежується лише до басейну Чорного моря - щоб вийти у Середземне, а звідси в океан, слід пройти Гібралтар, контольованій НАТО. Вже їх цих фактів достатньо, щоб виникло питання: то чому стільки галасу? А тому, що питання про флот є черговою карткою у не зовсім чесній

(Закінчення на 3 сторінці)

НА НАШ ПОГЛЯД

Демократія гrimas у двері

У Сеймі III Річ Посполитої (другого в післявоєнній історії виборного у вільних виборах) можемо оптимістично мати відшість українських постів. В пессимістичному варіанті можемо не мати ні одного. Точні результати будуть відомі правдоподібно вже 20 вересня, сьогодні натомість можна лише прогнозувати наскільки реальні шанс мати посла-українця. Здається однак, що він не надто великий і передусім залежний від політичної кондіції партії, на списку якої знайшлось окрім прізвище.

Вибери, що їх здійснено 27 жовтня 1991 року не були успішні для Польщі, бо парламент, що тоді завівся раптово і неславно закінчив діяльність розірвано постановою Президента.

Досвід минуліх виборів показав, що не можемо ставити кандидата від свого імені та мусимо скористатися підчленів. Таку тактику вибрали під час II зізду ОУП. Українські кандидати появляються на виборчих списках Демократичної України, Liberally-Democraticного Конгресу, Безпартійного блоку підтримки реформ та УНІ праці. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського кандидата. Річ тільки у тому, скільки людей дійсно голосувати. Пам'ятайте про 1991 рік та поразку, варто однак взяти до уваги успіхи, якіх добилася українська громадськість. Насіцькі сьогодні відомо, громади вже організуються (наприклад виїзд на празник до Білого Бору), щоб спільним фронтом голосувати на українського

На межі поганського світу

(Закінчення з 1 сторінки)

Правд чи Вічної Правди. На релігію ніхто не дивився як на щось правдиве, дійсне. Отже, «правди шукай розумом, а не релігію вважай корисним суплінним міром».

Можна зараз зрозуміти, що поганський Рим ворогував з християнством, визнаною його державно небезпечним і формою атеїзму. Парадокс того часу полягав у цьому, що християни, які виразно заявляли, що саме в них божів немає крім одного Бога, були визнані якіми богів немає крім одного Бога, були визнані атеїстами. І цей їхній «катезм» держава вважала небезпечним. Небезпека полягала не в ідеї в Бога, а в невіри в божків та непогоджені на поганський культ, як не побачуваний з вірою в Єдиного Бога. З того часу багато християн поклали свої голови за те, що не покланялися божкам, а визнавали свою віру. Подібне тралося багато разів в може бути змінених формах протягом багатьох віків. Це були спроби створити національні Церкви. В нашому ступіті подібне трапилося в Мексиці та Китаї. Згідно з політичним думанням такої державної влади, Церква ця повинна бути в першу чергу її підпорядкована. Кожна така спроба коштувала смерть багатьох віруючих та розбиття громад. Спроба звести релігію до рівня суспільно визнаного міфу, метою якого є легалізувати більшість проти тих, що є відмінні або, на думку влади, невідповідні для держави. Але це ніяк не сходиться з тим, чим християнство є для віруючої людини. Лише певну активність людини. Проте стається тоді певною уточкою майбутнього, яка вивильнення – це одна з мір про щастя, але у формі та як мета само по собі, має колись вивильнити одиницею від болю, терпіння, нещастя, нелевности. Таке виконати, до певної кількості речей, які може купити та вживати, до басурдним зведенням людини, тобою вільною, якими може користуватися. В остаточному розрахунку, найбільш крайній вияв ідеологізованого прогресу мігли зустріти у формах тоталітарних політик, які вим'я невизнаного майбутнього добра десь за обреметом одиці релігії. Це без сумніву одна зі старих форм многобожжя, тобто поганства.

Поганство часу техніки та індустрії

Одним з нових богів, придуманих людиною, є божок прогресу. Його святилищем є техніка, а церково-індустрія Феномен прогресу від багатьох років зохоплює нашу культуру. Є в ньому багато елементів добрих та корисних і тому таким прогресом не слід ні легковажити ні його знеціновати. Вистачить подумати про те, що можемо съогодні зробити за допомогою машин, електрики, модерної науки, присутніх у всіх промавах життя. Техніка здійснює таким чином віковичне домагання одиниці – володіти світом через збільшення сили або винайдення способу володіння природою. Цей стан, що особа не замикається сама в собі, що виходить за межі свого «я», – в практичному розрахунку задовільняє також техніка. Отже можемо сказати, що через техніку як способу перевершення самого себе, магнія одиниці – володіти світом через збільшення сили або винайдення способу володіння природою. Цей стан зачарування. Людина, користуючись технікою, відчуває свою здатність надавання життя. Завдяки великим командам, які подається з пултів управління камп'ютерів чи машин, ми керуємо руhamи деколи потужних комплексів. Ці наші вічні рухи оживляють довоїльні середовище. Вистачить пригляднутися малій дитні, яка грається телекомандом або керує забаюкою, то побачимо в її очах цей близькі володіння, творення життя. Ця гра в остаточному результаті відбувається на архетипі людського мислення, который уточнене живіть з руком, бо те, що рахується – живе, живе.

Католик – не католик

(Закінчення з 1 сторінки)

«Святий Володимир – не католик! Любачівський – не патріарх! Київ – не подвір'я Львова», «Любачівський, заборгнівши геть з України», «Православний Київ гівно протестує проти акції Любачівського» та інші. Православні віри провокували вірних УГЦ, запевнюючи, що католики зі Львова – не українці.

Шоб уникнути конфронтаций, його Блаженство Миррослав Іван разом з вірними відбувся посвячення площі для спорудження Патріаршого собору Успіння Пресвятої Богородиці УГЦ, під час якого Кир Миррослав сказав: «Бажаю, щоб Ви жили у злагоді і любові... Закликую вірних нашої Церкви, щоб своїми пожертвуваннями допомогли нам знайти належне місце в Києві,

той, хто спричинює рух – оживляє.

Прогрес однак не тому стається формою поганства нашого часу, що дозволяє нам вичувати магічну силу володіння світом, але тому, що вважається оправданням та насланням сенсу всій активності людини. Прогрес стається тоді певною уточкою майбутнього, яка саме в цьому, що християни, які виразно заявили, що в божків та непогоджені на поганський культ, як не побачуваний з вірою в Єдиного Бога. З того часу багато християн поклали свої голови за те, що не покланялися божкам, а визнавали свою віру. Подібне тралося багато разів в може бути змінених формах протягом багатьох віків. Це були спроби створити національні Церкви. В нашому ступіті подібне трапилося в Мексиці та Китаї. Згідно з політичним думанням такої державної влади, Церква ця повинна бути в першу чергу її підпорядкована. Кожна така спроба коштувала смерть багатьох віруючих та розбиття громад. Спроба звести релігію до рівня суспільно визнаного міфу, метою якого є легалізувати більшість проти тих, що є відмінні або, на думку влади, невідповідні для держави. Лише певну активність людини. Проте стається тоді певною уточкою майбутнього, яка вивильнення – це одна з мір про щастя, але у формі та як мета само по собі, має колись вивильнити одиницею від болю, терпіння, нещастя, нелевности. Таке виконати, до певної кількості речей, які може купити та вживати, до басурдним зведенням людини, тобою вільною, якими може користуватися. В остаточному розрахунку, найбільш крайній вияв ідеологізованого прогресу мігли зустріти у формах тоталітарних політик, які вим'я невизнаного майбутнього добра десь за обреметом одиці релігії. Це без сумніву одна зі старих форм многобожжя, тобто поганства.

Поганство непізнання

Заліта появінно несуттєвих інформацій або дизайнформ майданів, не зможе увійти в себе, в реальні, не бачити по сути світу, втратити здатність думати як самостійний інтерес. Думає лише траферетами з реклам, телебачення, засобів масової інформації. Помноження інформації довело до того, що ми втратили смисл розілінавати в них Істину, дійсність. Шукамо лише широ-то нових, широ-то більш неймовірних, а лекоти жорстоких інформацій. З таких, які Майдан б пізнавати світ, ми стали лише пасивними глядачами того, що хтось нам кидав перед очі, говорить як воно називається і для чого воно жок прогресу. Його святилищем є техніка, а церково-індустрія Феномен прогресу від багатьох років зохоплює нашу культуру. Є в ньому багато елементів добрих та корисних і тому таким прогресом не слід ні легковажити ні його знеціновати. Вистачить подумати про те, що можемо съогодні зробити за допомогою машин, електрики, модерної науки, присутніх у всіх промавах життя. Техніка здійснює таким чином віковичне домагання одиниці – володіти світом через збільшення сили або винайдення способу володіння природою. Цей стан, що особа не замикається сама в собі, що виходить за межі свого «я», – в практичному розрахунку задовільняє також техніка. Отже можемо сказати, що через техніку як способу перевершення самого себе, магнія одиниці – володіти світом через збільшення сили або винайдення способу володіння природою. Цей стан зачарування. Людина, користуючись технікою, відчуває свою здатність надавання життя. Завдяки великим командам, які подається з пултів управління камп'ютерів чи машин, ми керуємо руhamи деколи потужних комплексів. Ці наші вічні рухи оживляють довоїльні середовище. Вистачить пригляднутися малій дитні, яка грається телекомандом або керує забаюкою, то побачимо в її очах цей близькі володіння, творення життя. Ця гра в остаточному результаті відбувається на архетипі людського мислення, который уточнене живіть з руком, бо те, що рахується – живе, живе.

Істину – це пізнавати речі такими, якими вони є, а не так, як хтось бажає, щоб вони для нового були. Телерадіомовна преса – котом, тоді мама виправляє її, кажучи: це не кіт – це пес. Називання речей не закінчується однаком наше зріле життя. Пробуємо надати імена більш складним і не так чітко визначенім речам, підлям, які мета сама по собі, має колись вивильнити одиницею від болю, терпіння, нещастя, нелевности. Таке виникати, до певної кількості речей, які може купити та вживати, до басурдним зведенням людини, тобою вільною, якими може користуватися. В остаточному розрахунку, найбільш крайній вияв ідеологізованого прогресу мігли зустріти у формах тоталітарних політик, які вим'я невизнаного майбутнього добра десь за обреметом одиці релігії. Це без сумніву одна зі старих форм многобожжя, тобто поганства.

Вільна людина хоче сама визначати значення речей. Заліта появінно несуттєвих інформацій або дизайнформ майданів, не зможе увійти в себе, в реальні, не бачити по сути світу, втратити здатність думати як самостійний інтерес. Думає лише траферетами з реклам, телебачення, засобів масової інформації. Помноження інформації довело до того, що ми втратили смисл розілінавати в них Істину, дійсність. Шукамо лише широ-то нових, широ-то більш неймовірних, а лекоти жорстоких інформацій. З таких, які Майдан б пізнавати світ, ми стали лише пасивними глядачами того, що хтось нам кидав перед очі, говорить як воно називається і для чого воно жок прогресу. Його святилищем є техніка, а церково-індустрія Феномен прогресу від багатьох років зохоплює нашу культуру. Є в ньому багато елементів добрих та корисних і тому таким прогресом не слід ні легковажити ні його знеціновати. Вистачить подумати про те, що можемо съогодні зробити за допомогою машин, електрики, модерної науки, присутніх у всіх промавах життя. Техніка здійснює таким чином віковичне домагання одиниці – володіти світом через збільшення сили або винайдення способу володіння природою. Цей стан зачарування. Людина, користуючись технікою, відчуває свою здатність надавання життя. Завдяки великим командам, які подається з пултів управління камп'ютерів чи машин, ми керуємо руhamи деколи потужних комплексів. Ці наші вічні рухи оживляють довоїльні середовище. Вистачить пригляднутися малій дитні, яка грається телекомандом або керує забаюкою, то побачимо в її очах цей близькі володіння, творення життя. Ця гра в остаточному результаті відбувається на архетипі людського мислення, который уточнене живіть з руком, бо те, що рахується – живе, живе.

Поганство часу техніки та індустрії

Одним з нових богів, придуманих людиною, є божок прогресу. Його святилищем є техніка, а церково-індустрія Феномен прогресу від багатьох років зохоплює нашу культуру. Є в ньому багато елементів добрих та корисних і тому таким прогресом не слід ні легковажити ні його знеціновати. Вистачить подумати про те, що можемо съогодні зробити за допомогою машин, електрики, модерної науки, присутніх у всіх промавах життя. Техніка здійснює таким чином віковичне домагання одиниці – володіти світом через збільшення сили або винайдення способу володіння природою. Цей стан зачарування. Людина, користуючись технікою, відчуває свою здатність надавання життя. Завдяки великим командам, які подається з пултів управління камп'ютерів чи машин, ми керуємо руhamи деколи потужних комплексів. Ці наші вічні рухи оживляють довоїльні середовище. Вистачить приglądнутися малій дитні, яка грається телекомандом або керує забаюкою, то побачимо в її очах цей близькі володіння, творення життя. Ця гра в остаточному результаті відбувається на архетипі людського мислення, который уточнене живіть з руком, бо те, що рахується – живе, живе.

ієромонах Марко Скірка ЧСВВ

який є колись нашого християнства. Нехай же майбутній Храм і Патріарши Собор стануть уособленням любові, єдності і порозуміння, які мають існувати не лише між вірими греко-католиками, а й між націями

православними братами. Одначе вважаємо, що не буде звичайних лише мурів, а й будувати собор украйнських душ. Господи, Господи, погань з неба і добрість на нас!

Іван Дацько зачитав заяву Української Грецько-Католицької Церкви. У ній говориться: «Українська Греко-Католицька Церква висловлює свій рішучий протест і жаль супроти такого поступування... Внаслідок потомтаких прав, провід УГЦ надала меморандум до Президента та уряду України, до представників дипломатичного кортуку, акредитованого в Україні, з домаганням, щоб вірних і єю Українську Греко-Католицьку Церкву трактували відповідно до її статусу і завдань. Ми ще раз заявляємо, що Українська Греко-Католицька Церква є Церквою украйнського народу, і вимагаємо,

щоб нас належно трактували у Західній, Східній та Центральній Україні, а головно в столиці України, яка є колись нашого християнства».

Від імені міської адміністрації завідувач відповідної п. А. Ткачук висловив пірий жаль з праводу подій, які мали місце 18 липня 1993 р. та розіння про акцію як заздалегідь сплановану політичну провокацію з боку Московського патріархату. Винні нестимуть відповідальність згідно з чинним законодавством - запевнив він.

Представник Київського патріархату заявив, що Патріархат не має ніякого відношення до подій 18 липня і засуджує негідні дії православних. Він передав слова жалю від місцевості патріарха Кирилівської церкви. Він одночасно засудив вчинок православних вірних.

Політичні ігри: нова карта - Севастополь

(Закінчення з 1 сторінки)

політичні грі «старшого брата» з нашого державного.

Росія змірилася з утратою Прибалтики, помалу зрозуміла, що Середня Азія вже «не її», певно, таки віддасть Японії Курильські острови, але Малоросію, генер презирливо звану «Холандією» вважає за «свою»!.. На жаль, дуже мало росіян, так політиків як і простих громадян, не хоче зрозуміти, що українці народ, що всю свою історію Україна боролася за незалежність. Боролася і виборола. І пам'ятаючи цну тій свободи, прағне жити у злагоді з усіма сусідами.

Не можуть усвідомити цього. А може й не хотять.

І дистяють чертову карту - а раптом випадає козир? Придністров'я? - не вийшло. Донбас? - не йде. Нафта - собі ж на школу. Флот! Бо флот - то військо. Морські бази, порти, викид на південь і, нарешті, Крим. А там, Бог дόстъ Одесина, Херсонщина... Дивись - і проковт-путь кусень за куснем «амостейник».

Є і ще одна причина великих аглітів московських політиків: чигач, певно, звернули увагу на частоколі прағорів - за спину Президії, що час заєдань російської Верховної Ради. Російська Федерация тепер це дві лесетки незалежних республик. І процес триває - недавно проголосила незалежність ще одна - Амурська. Є надія, що добрячий конфлікт з Україною допоможе знову зліпити докуди «Єдину і неділену».

Мало того, що час війни людям не до виборів та референдумів, а, значить є надія попанувати «вчорашнім», обраним чи призначеним ще за Радянського Союзу.

Тому і крик на захист «руськоязичних», тому і підняття російських прапорів на кораблях Чорноморського флоту, і, нарешті, - постанова про визнання Севастополя містом російського підпорядкування. Постанову засудили вже понад сорок країн, серед них США, Франція, Німеччина, неправоочинно її визнала Рада Безпеки ООН, від неї відхищується і російський Президент, ведеться збір підписів про відкликання постанови і самій ВР Росії... А тим часом «руськоязичні» у Севастополі на мітинги формують органи влади, що підпорядковуються Росії (!) святкують, з морським парадом, день ВСФ Росії. І гасяють по маршруту Москва - Севастополь високопоставлені урядовці. А може - Севастополь - козир?

А що жаже Київ? На всякий випадок, під Севастополь направлениі додаткові військові підрозділи, на випадок, якщо «капітюють» почнуть бешкетувати. Головний натиск ведеться на фронти дипломатичному. Головний виш сказано, він приносить свої плоди. Час працею на нас.

Флот України

Кораблі стають до лав

4 липня на сторожовому кораблі «Петро Сагайдачний» було піднято військово-морський Прапор: блакитний хрест на бліому полі з синьо-жовтим прямокутником у верхньому лівому куті. Прапор військового флоту України. Урочистості, присвячені цій події, засвідчили всенародну любов до свого флоту. Коли держава не має коштів на всі його потреби, Івано-Франківщина збирає для флоту мільйони, а в найскрутнішій час присвятає навіть харчі. Стрийська меблевая фабрика дарує штабові Флоту своє продукцію, товариство «Львівська бесіда» збирає кілька вагонів різного добра - від сателітарної антени до речей релігійної, хоча вони вже сказано, він приносить свої плоди. Головні моряки запрошують у гості, щоб області беруть кораблі під свою опіку.

Білобірський празник

Празник в честь Різдва Пресвятої Богородиці в Білому Борі притягає завжди багато людей. Це здорове явище є наслідком праці парохів білобірської станиці: о. С. Дзюбини, о. Я. Мадзепи та теперішнього пароха, о. Й. Луцикого.

Наше релігійне життя, враховуючи складну історію Церкви, розпорашеністю, має свої проблеми. Добре знаємо, як багато дають римокатоликам у Польщі проши до Ченстохови. Присутність на празнику, беручи до уваги велику кількість богослужень, в цьому особливо для молоді, збагачує нас в нові релігійні досвіди і через це в якийсь спосіб стаємо країнами християнами. Завдяки рідній Літургії, задуманні, молитві, сповіді і Святому Причастю відновлюємо свою духовність. Хочеться, щоб і цюгорічний празник був уроочистий і достойний. Білій Бір збагатився в Українську середню школу, парохіяни власним зусиллям почали будову церкви, а на малень-

7 вересня Міністерство закордонних справ України здемонтувало інформацію про переказання флоту Росії

А тим часом...

Флот України - здійснення віковічної мрії про море, надійний захист її морських рубежів, гордість молодої держави. І гордиться є чим, отже знаїомтесь:

СКР - 112 - бунтівний сторожик, який ще в 1992 р. піднявши український прапор, покинув севастопольську базу Чорноморського флоту і незважаючи на обстріл та переслідування дістався до Одеси. Корабель управління «Славутич» - флагман ВСМ України. Державний прағор підняв 1992 р.

Малий лесантний корабель (МДК) «Донець» Він не має аналогів у світі, навіть у США. Бере на борт 8 танків або 10бронетранспортерів, що є 360 лесантників. Усі це може зі швидкістю 120-150 км/год. доставити за 300 миль (450 км) від пункту базування. Рухається на повіріній подуші, тому може пересуватися і супією зі швидкістю 160 км/год. долаючи перепади 1-2 м висоти.

Саме на «Дніп» було вперше піднято військово-морський стяг України, ще не прийнятий Верховного Владою, але вже затверджений міністром оборони.

Сторожовий корабель (СКР) «Гетьман Сагайдачний». Швидкість ходу понад 30 вузлів (бл. 50 км/год). При ній може пройти 1600 миль, а при 20 вузлах - 4600. Як і «Донець» є унікальним кораблем, що майже немає рівних у світі (хіба що у США). Він має свою емблему і гасло: «Готові негайно!». Стволи для гармат мали робити на Уралі, але відмовилися. Тоді їх виготовили у ... Запоріжжі.

Тепер у Керні будується ще один СКР для ВМС України. Малий противіковий корабель «Луд'ко». Збудований у Києві у фабриці «Ленінська кузня», уже пройшов ходові випробування. На його місці будується ще одне судно - воно буде першим військовим кораблем, закладеним вже у незалежній Україні.

Ракетний крейсер. Добудовується його у Миколаєві. Остаточно ще не вирішено з його називом. Пропонується або «Галичина», або «Вільна Україна». Дехто каже, що назву «Галичина» вже затвердив міністр оборони К. Морозов.

За словами командувача ВМС України, розроблено (а головне, профінансовано) державну суднобудівну програму, яка баузується на воєнній доктрині України. ВО «Затока» може будувати судна, бойові якості яких у 2-3 рази перевищують існуючі, а ВО «Море» вже буде малі протичовнові кораблі на повітряній подушці. Найдкраще, що Росія на жодному зі своїх флотів у 1992-92 рр. не спустила на воду жодного військового корабля. Може розраховують, задушили Україну, привласнити її флот?

* * *

Україна просить пресагентство «Ройтер» (3.09.1993 р.),

українського борту супроти Москви.

Чергово, найбільш складного у взаєминах спрощеної України всі післярадянські нуклеарні боєголовки.

Таке рішення підняли Президенти Єльдин і Кравчука на зустріч у Ялті.

350 чономорських кораблів буде формально регуляції флоту та дас Росії право користати з севастопольського порту.

З України всі післярадянські нуклеарні боєголовки, які знаходяться на Україні. Президент Кравчук відповідав, що він зможе погодитися зі їх Росії для знищення.

Росія заплатить за транспорт і дасть українським кораблям протичовнові кораблі на повітряній подушці.

Наступного дня у Києві з боку незалежних сил почалися протести.

Президент України, Головнокомандувач Збройними Силами України Л. Кравчук, спільно з командувачами військових окружів сквалили зразки одностроїв Української армії. Мундирі будуть зручніші, сучасного крою, відносно дешеві і виготовлені з вітчизняних матеріалів. Елементом однострою сухопутних військ стане шапка-мазепинка.

Так, як електропоїзд виробництва Ризької фабрики стають наші держави «не по кишені (іх вартість бл. 1,5 млн. ам. дол.)». Луганський локомотивобудівний завод береться за випуск і цієї продукції.

Україна готується випускати власні комп'ютери. Союзником у цій справі вибрано компанію «Оліветті». Також випускати власні держави «не по кишені» (іх вартість бл. 1,5 млн. ам. дол.)

Між Головархівом України та Головною дирекцією державних архівів Республіки Польща підписано угоду про співробітництво в архівній справі. Документом передбачається обмін досвідом та інформаціями, вільний доступ науковців до архівів, створення двосторонньої експертної комісії, пошуки документів на запи-ти репресивних.

Між Головархівом України та Головною дирекцією державних архівів Республіки Польща підписано угоду про співробітництво в архівній справі. Документом передбачається обмін досвідом та інформаціями, вільний доступ науковців до архівів, створення двосторонньої експертної комісії, пошуки документів на запи-ти репресивних.

На базі Кіровоградського вишого льотного училища діяльність зімінної авації створена Державна льотна академія України.

На базі Кіровоградського вишого льотного училища заплановано проектом Європейського банку реконструкції та розвитку. Тепер проектні інститути будівництва автошляхів Львова, Хмельницького, Києва, Житомира вже завершують проекти магістралі, яка, можливо, буде платною.

2 серпня визначено Днем українського флоту. Ко-лісь у цей день запорожці захопили свою першу галеру.

На базі Кіровоградського вишого льотного училища діяльність зімінної авації створена Державна льотна академія України.

Між Головархівом України та Головною дирекцією державних архівів Республіки Польща підписано угоду про співробітництво в архівній справі. Документом передбачається обмін досвідом та інформаціями, вільний доступ науковців до архівів, створення двосторонньої експертної комісії, пошуки документів на запи-ти репресивних.

Між Головархівом України та Головною дирекцією державних архівів Республіки Польща підписано угоду про співробітництво в архівній справі. Документом передбачається обмін досвідом та інформаціями, вільний доступ науковців до архівів, створення двосторонньої експертної комісії, пошуки документів на запи-ти репресивних.

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

Ще одна партія - Українська партія солідарності та соціальної справедливості - з'явилася на Україні. Голова партії Є. Станіслав Ставрік, відомий під прізвищем «Сірмаков».

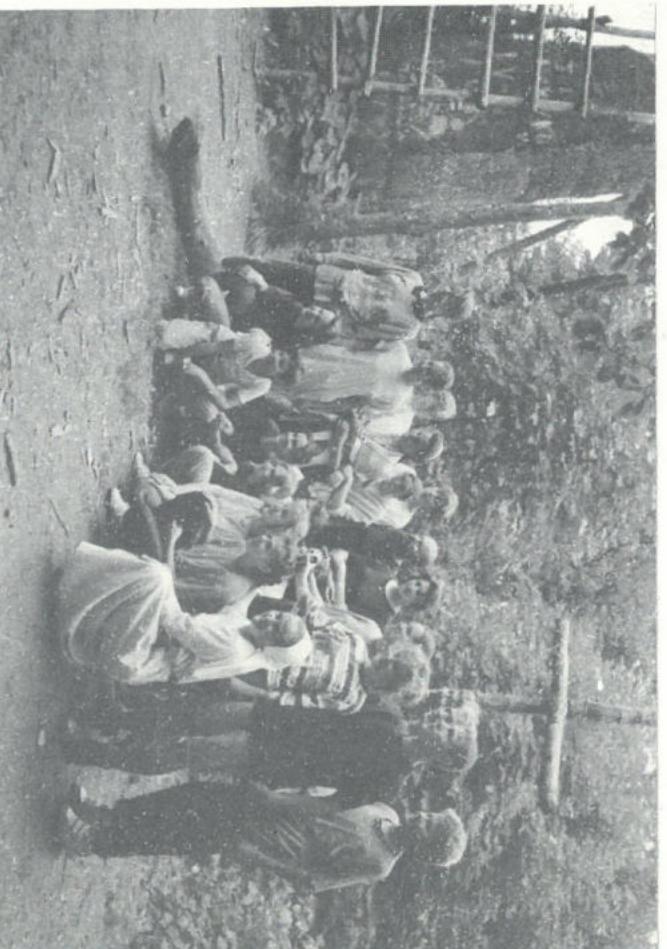
«БЛАГОВІСТ» СТОР. 3

Голос Молох

(Закінчення з 1 сторінки)

Оновлення життя – зустріч з Богом

Сарепта - дійсність, яка вже вписалася у свідомість української молоді у Польщі. Дійсність, яка приносить багато добра її учасникам. Якою була і що нового внесла в життя молодої людини літня Сарепта '93 хай скажуть самі сарептяни. Ось їхні роздуми:

ти, що багато осіб відновило або змінило свій контакт з Богом. Найніншою точкою програми була вечірня молитва. У великому зосередженні і тишні відчував я, що Бог доторкає мене, мос серце і мое нутро».

ти, що багато осіб відновило або змінило свій контакт з Богом. Найпінною точкою програми була вечірня молитва. У великому зосередженні і типині відчував я, що Бог логоткає мене, мос серце і мое нутро».

Шевчук на кару смерти, і вирок виконано 10 вересня 1948 р.»

Як капелан О. «Кадило» часто появлявся поміж стрільцями, правив богослужіння, проповідував сповідь, причащав. Особа була популярною і поважаною. Ведучи щоденник, хорунжий Ярослав Коцьолок («Крилач») неоднократно згадує про священика: «СІЧЕНЬ 1947. (...) 1 січня. Постій на Кам'янках. Доч. По півночі річки Шулки проїздити одну штуку худоби. Харчеві б'ют і розділюють їх яко по місце вояків сонні. Отець капелан Кадило о 2-ї годині причащає хлопців, які остмансько були у стосіві. О 5-ї год. виходимо в «Л...» ліс. Долучує смежка з «Л...», там спокійно. Хмарний день. О год. 9.30 о. капелан Кадило вістриває Службу Божу і коротко, але цирко, промовляє до стрільців. Описа відпраляється панахида за душі стрільців з нашої сотні, учасників протягом 1946 року. (...) – 14 т. «Літопису

чаткових шкіл. Справді варто тут бути.

Сарепта відновитися, маю можливість зрозуміти певні справи в типіні і завдяки тому, що тут завжди є хтось, хто подасть помічну руку. Сарепта це місце, до якого приїхала я, щоб відвідати саму себе. І дійсно я відшукала свою

дорогу в житї. Тіпер
шоб що дорогою йти. Тут
и починає по-іншому дивити-
ся то не робиться на силу. Все

МСНЕ».

кою жити довершуватися.

с. Олена СНДМ

27

100

卷之三

卷之三

дикою Іваном Мартиняком.

ЧЕСНО ЖИТИ?

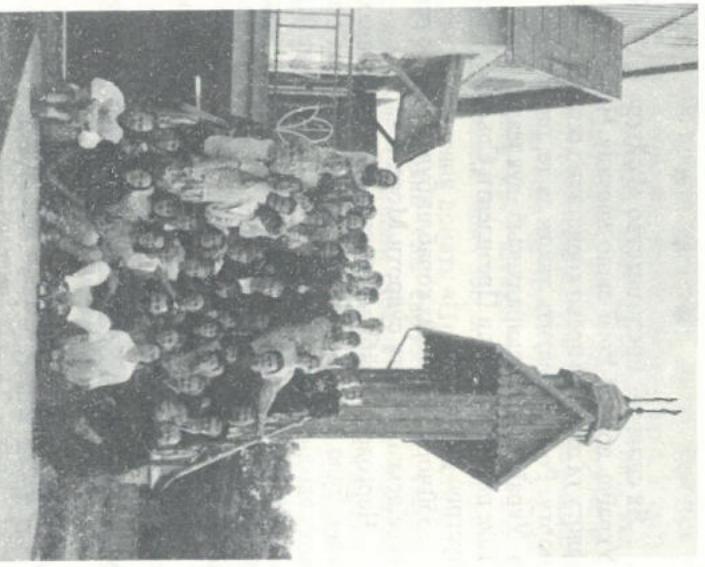
ії, бо виховані в іншому дусі, безнатомість для великого числа найважливіші у їхньому житті.

шано вирів в болі і жити зі здоров'ям. Але найчастіше це люди байдужими, що мабуть багато хотіти по-християнськи, але мало відмінство і байдужість.

Чи сьогодні християни вміють чесно жити?

Зважаю, що є християни, які дійсно живуть чесно, згідно з Божими заповідями, роблять добро, помагають іншим людям і вміють відмовитися від присмоктей. Можуть, наприклад, протягом Великого посту не слухати музики, або йти до Церкви, хоча в телебаченні показують якраз п'явий фільм. Людей, що так живуть сьогодні щораз менше, а більше таких, яким більчя розвага і всякі приемистості, як Церква та християнство. Особливо можна так сказати про сьогоднішню молодь.

Лумася про більшість юнаків, які живуть чесно, ще

упасих протягом 1946 року. (...) – 14 т. «Літопис УПА»

З життя спархії

ДІТЯМ

Розповідь про мову

(Частина 1)

У 1990 р. київське видавництво «Веселка», подарувало дітям дуже цікаву книжку Алли Коваль «Життя і пригоди знайомих незнайомців». Книжка ця дає вілювіді на такі запитання як: звідки приходить до нас слова? Хто їх придумує? Свої вони чи чужі? Що означали раніше?

Перше вересня - це початок нового навчального року. Діти після літнього дозвілля з великою радістю повертаються до школи. Найбільше несподіванок несуть перші дні у школі наймолодшим школярам-першокласникам. Вони-то дуже хвилюються, коли переступають шкільній поріг, то ж вперше перед іншими очима усміхнена вчителька, яка ніколи не кричить на дітей, великий світлі коридори, дошка з крейдою, які стоять у пригоді під час навчання та найкраща приятелька - книжка, яка розповідає про мову почнемо від спів пов'язаних саме зі школою.

Школа наша, виявляється, дуже стара. Її уже було п'ємсце, дедиги проводили свій вільний час. У Стародавній Греції школу могли відвідувати лише хлопчики з вільних родин. Діти рабів до школи не приймали, не ходили до школи і дівчатка.

Школи були різні. Спочатку хлопці ходили до школи, в якій їх учили читати, писати і рахувати. З цієї школи переходили до іншої, де навчали співів, музики і поезії. Навчання завершувалося у школі, яка готувала майдутніх воїнів. Тут хлопці вчилися володіти зброєю.

А що означало слово *схоле*? Воно спочатку означало «затримка», потім « заняття у вільний час». Далі цим словом греки почали називати час. Діти піднімалися в ній для заможних людей, так само учні піднімалися сходинками наук.

Нині вчитися у школі можуть усі діти без обмежень, а ще пізніше - лекцію.

На наші слов'янські землі школа прийшла тисячу років тому і початково була дуже подібною своїми порядками до давньогрецької. Так само учні піднімалися в ній для заможних людей, так само хлопці.

Слово, яке зустрічається найчастіше у школі це **коридор**. В основі цього слова заховалося латинське слово із значенням «блігати». Дивно. Невже коридори слюконівку існували для того, щоб ними бігати? Ну, в школі - зрозуміло, там коридори для того ѹ існують, щоб ними бігали школярі. А в інших будинках? Виявляється, що ті перші коридори, від яких пили усі інші, були не в звичайніх домівках, а в укріплених, у замках. Так звалися вузькі галереї навколо укріплень, їх перебігали захисники укріплення під час бою.

У слова **коридор** є родичка - **корида**. Це бій людини з розлючним биком. Повінність корида звєтється «корида де торос» - «біг биків». По арені бігає страшний лютий бик, наздоганяючи лодію, яка то захищається, то нападає.

Клас. Коли говориться «май клас», то це в одному випадку класна кімната, в іншому - учнівський клас. Слово **клас** походить від латинського слова **clasic** - «роздрій», «група».

А тепер спробуємо відповісти на запитання:

«Що від чого пішло?» Учнів почали звати **класом**, бо вони вчаться у класній кімнаті? А може класну кімнату так назвали тому, що в ній вчаться 3-А чи 4-В клас? Отже, на першому місці **клас** - «група учнів», а вже від них - **класна кімната**, в якій вчаться ці учні.

Та ось нарешті рідна **парта**. Може, хоча вона виявиться своюко, не **чужинко**? Ні, вона теж чужинка. Розповідають, що давніше учні сидли на довгих лавах біля столу. Та ось їх розділили, розсадили по лаві: *anapri* - «збоку, окремо».

Слову **класна дошка**, **Крейда**. Карта на стіні. Так все знайоме, але коли ми почнемо уважніше приступати до усіх цих предметів, тоді давні знайдомі стануть дивними незнайомими.

Ось **крейда** - вона не зовсім **крейла**, вона - **крема**, а ще точніше - глина з острова Кріт. У давнині римляни вивозили цю білу глину з острова Кріт для своїх будівель, називаючи її **пришлому крема**, тобто «кретянка», «жителька Крите» - острова Кріт, по-нашому.

Пізніше також глину знайшли у себе германці. Назву для неї взяли у римлян, трохи переробивши її. Спершу була це **краба**, **креда**, а згодом - **крайде**. Від германців слово примандривало до нас.

Українське слово **дошка** походить від грецького слова **δίσκος**. Це слово у греків означало і «металевий круг, диск» - знаряддя для метання, кидання, і «підставка, піднос для ліжків». У германців це слово означало спочатку «блівод», а пізніше - «стіл». Від них це слово потрапило до слов'ян.

Але у наших предків вже було слово «стіл», тому слово **дошка** стало позначати дерев'яний кружок або квадрат, на якому різали та подавали мясо і хліб.

У слова **карта** досить велика родина: **карта**, картина, харгія. Слово **карта** є в італійській мові і означає «платір». Ше раніше, в латинській мові, було слово **харгес**. Ним називали аркуш паперу. Тепер, знаючи «предка», ми можемо легко встановити «родинні» звязки: **карти** робляться з аркушів паперу, **харгія** - документ, написаний на папері, **картина** - це був спочатку «тонкий красний папір», а вже пізніше - те, що на ньому намальовано.

до друку подала Любомира Тхір

Василь Комік - львівський поет, знаний у літературних колах як збиратель лемківського фольклору, автор етнографічних, історичних розвідок. Перша збірка поезій В. Коміка «Лемківська молитва», у яку ввійшли твори написані у молодості, з'явилася друком у 1993 р. Автор з великим любов'ю описує свій рідний край, лемківські звичаї і традиції.

Частина творчих надбань В. Коміка присвячена дітям. Вище вислів друкується вірш поета для наймолодших читачів.

До школярів

Василь Комік

Гей, проворні школярі,
Гайдамацькі славні внуки,
Сонце стало угорі,
Дзвоник кличе до науки!

Пильно, жваво день при дні
Здобувайте силу світла,
Щоб у рідній стороні
Наша правда знов розквітла!

Захищайте рідний край,
Давні храми і природу,
Віру предків і звичаї,
Мову рідного народу!

Степиться звінвицій шлях
Вам на світлі верховини,
Йдіть по сонцю, по зірках
І будьте гідні України!

Увага, Діти!

Розв'язка біблійного конкурсу з квітневого номера

«Благовіст»:

Книга Бугтя (6,9 - 7,9) - Потоп на землі.

Книга Буття (28,10-22) - Сон Якова.

Книга Вих. (13,17-18) - Вихід ізраїльтян з спінської неволі.

Книга Вих. (14,15-31) - Переїзд ізраїльтян через Цервоне море.

I Сам. (17-38-54) - Боротьба Давида з Голіятом.

II Сам. (1,11-27) - Смерть Саула і Йонатана.

Мт. (2,16-18) - Ірод вбиває немовлят.

Мт. (14,22-33) - Ісус ще водою.

Мт. (18,12-14) - Радість з наверненням грешника.

Лк. (15,3-7) - Радість з наверненням грешника (текст аналогічний).

Лк. (15,11-32) - Притча про блудного сина.

Ів. (2,1-11) - Первє чудо Ісуса в Кані Галилейській.

Ів. (11) - Воскресіння Лазаря.

Ді. (12,5-11) - Чудесне визволення Петра з в'язниці.

Правилі відповідей надсиали: О. Зінкевич (Асуні), А. Савка (Гурово-Іл.), Л. та О. Гучак (Лідзбарк Варм.). Цікаві книжкові нагороди редакція перешле поштою.

З глибини небуття

Гео (Григорій) Шкурупій

Гео Шкурупій народився 21 травня 1903 р. в м. Бендери в сім'ї залізничника. Закінчивши Другу Київську класичну гімназію (1920), вступив на медичний факультет Київського університету, де провівши піше рік. Згодом два місяці провів в Інституті зовнішніх зносин, працював редактором і сценаристом кінофабрики, співробітнича у редакції газети «Більшовик».

1920 р. дебютував віршами в альманасі «Грон», а за два роки по тому опублікував першу поетичну книжку «Кісахотези». Потім виходили друком книжки «Барабан» (1923), «Жарини слів» (1925), «Море» (1927), «Для друзів-поетів – сучасників вічності» (1929).

Гео Шкурупій, один із яскравіших представників українського футуризму, належав до активних учасників усіх футуристичних об'єднань: «Аспанфур», «Комункульт», «Нова генерація».

1925 р. вийшла його перша книжка оповідань «Перемель дракона». Олієслі з'явилася це кілька збірок оповідань, а також романи «Двері в день» (1929), «Жанна – багальйонерка» (1930), «Міс Андріана» (1934).

Минуле у фотографії

Нафруковані у 2 та 4 числах фотографії та загадки про отця С. Гаука викликали досить поважне зацікавлення наших читачів. Як виявилось, особа отця Гаука була відома і поважана широкими колами вірних так на рідних землях, як і на еміграції.

Вищновуючи пам'ять цого відданого сина України друкуемо (з певними скороченнями) надісланий на нашу адресу редактором Регіонального об'єднання «Ярославівчина і Заславія» п. Степаном Кіктою з США некролог. У ньому достовірно подана біографія о. Степана Гаука.

Отець крилошанин Гаук народився 9 листопада 1888 року в селі Будинині біля Белзя. Сокальського повіту. В 1910 році закінчив академічну гімназію у Львові і вступив на богословіко, після якої одружився з випускницею перемиського Інституту, Оленою Савчак. 4 грудня 1915 року приніняв з рук епископа Григорія Хомицького Святу Тайну Священства. Зразу був призначений на пароха до села Сторожі Великі біля Сянока.

У перші роки польської окупації (1918-1923) о. Гаук завідував невеликим парафією у польському селі – Майдані Сянівському, що у північній Ярославщині. В той час творення Польської Держави, починеного поганістським сваволем і арештами українців, молодий священик відмінно вів просвітницьку працю серед українського населення.

У 1923 році о. Гаук обрав парафію у містечку Варяж і там мешкав аж до насильного виселення українців на Тернопільщину в 1945 році. Понад двадцятирічна діяльність отця пароха у Варяжі була найбільш продуктивна в його душпастированні. У світській праці допоміг юному на початку його брат Григорій, вчитель, пізніше дружина, а на кінці ще дочка. На початку своєї праці священик відбудував знищений в пожежі церкву Успіння, пристаріле приходство і церкву Нагірну, потім збудував Народний дім. Тут діяла під його проводом читальні «Просвіти» з хором, театральним гуртком і духовим оркестром, а також кооператива, товариства «Сокіл» і Союз українок, а при церквах існували три братства і парофіяльна бібліотека.

Отець завжди отікувався молодою – заснував у Варяжі, між іншим, захоронку, та спровадив до її ведення Сестер Служебниць.

За патріотичну громадську діяльність отця Гаука переслідувалася польська поліція і його було три рази ув'язнено в Грубешові, Замості і у львівських Бригадах.

Після львівського синоду 1946 року отець Гаук залишився вірний Церкві та скривався робітником угородника в селі біля Сокала. Однакоже підпільно виконував обов'язки священика. Тих двадцять літ цікавив за віру о. Гаук. Згадував як найтачі в його, і всього народу, житті. Одночасно був гордий, що міг служити і привати у повний вірності.

Після війни Варяж припав Польщі, але при так званому вирівнованні кордонів його приєднано до УССР. В 1951 році союти змінили його назуva на Новоукраїнка, через зменшення населення, знизили до статусу села.

У березні 1966 року отцеві Гаукові з дружиною відіїшли виїхати до Канади та поєднані з дітьми в Ошаві. Тоді також обнів душпастирювання в па-

радії св. Юрія, що одночасно було пов'язане з відновленням його громадської активності.

Вершинко священичої та громадської діяльності отци були святкувані 8 листопада 1987 року з нагоди його 99 роковин. Достойного ювілея віталії тоді Папа, Патріарх, три владики, прем'єр Канади і Онтаріо, посадник Ошави та українські організації і установи.

Отець Степан Гаук помер у 100 році життя і похоронено його на цвинтарі св. Володимира і Ольги в Ошаві. Заупокійну Службу Божу правив владика Зімдор з участю 20 священиків.

* * *

*

*

*

*

*

Вельмишановна Редакція «Благовіст»

За океаном, у США, в стані Арканзас, місті Літл Рок

чилаючи Вашу газету, побачив в ній відбиту знімку, на

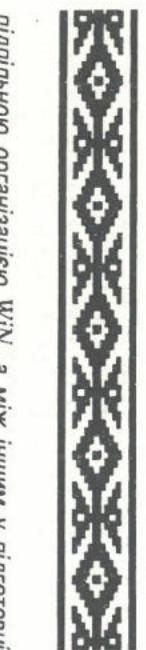
котрій пізніше б. п. Катерини Косаревич, мою дружину, ії сестри Анну і Марію та о. С. Гаука, яким за життя дружини, Мешканкої в Польщі, ми постувалися.

Дивлячись на цю знімку думками я полинув в минулі, в молоді мої літа, пригадав жорстокі окупантів і національно свідому українську молодь, яка з великою підтримкою і неозброєним патріотизмом брала участь в культурно-освітніх організаціях, а ще з більшою послівотою в праці підпільної організації ОУН.

Благодійні пам'яті Катруся ще за санаторію Польщі вступила в ряди ОУН і ненаганно виконувала доручені її проводом завдання. За першої окупації Україні червоного Москвою, в 1939-1941 рр., продовжувала працю в підпільї.

З приходом третього окупаця, гітлерівської Німеччини, не змінила своїх поглядів і боролася за свободу, працюючи до статусу села.

У березні 1966 року отцеві Гаукові з дружиною відіїшли виїхати до Канади та поєднані з дітьми в Ошаві. Тоді також обнів душпастирювання в па-

Вельмишановна Редакція, сповноючи Ваше прохання

поміщене під фотографією, пишу про долю приступної на

знімці першої сім'ичної зілва б. п. Катерини Косаревич.

Зіграто зі своєю родиною у глибокій пошані та поважанні для редакції «Благовіст».

В. Фортуня

(Закінчення з 1 сторінки)

ся хрестна дорога, щоб наївки у бронзі залишилися для нападків, щоб пригадалися ім'я слова «Полубітіширом сердем велику Рінну!». Так! Полубітіе окрадену, сплюннувши реакторами.

Навкруги було плодно, пухали пісні кобзарів, виступав український хор із Польщі «Діброва». Диячі очікували відповіді на пошті в Любліні. 3 народженням УПА покинуло право і закінчуюче курс Українського червоного хреста. У підпільї працює під псевдонімами: «Ніна», «Мотря» і «Ку-ку». Бере активну участь у зв'язках з польського

Шкурупій не належав до жодних політичних партій. Його заарештували в Києві 3 грудня 1934 р., звинувачуючи в причетності до київської групи Української націоналістичної контрреволюційної терористичної організації ОУН, основного метою якої було повалення радянської влади на Україні. По справі Гео Шкурупія було проведено два судових засідань військового трибуналу - 19 вересня і 27 квітня, 1935 р., на яких він категорично заперечував проти висунутих звинувачень. Особу коротке його слово: «Я до контролювати не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі (...). Я сам із робітничої родини і до контролюючої належав не можу. Поневажаюсь обіцялим і не маю можливості спростувати. організації не належав, показання против мене даються кількох. Ніхто не скаже, що я щось конкретне зробив у терористичній групі

Що значило «жити по-християнськи?»

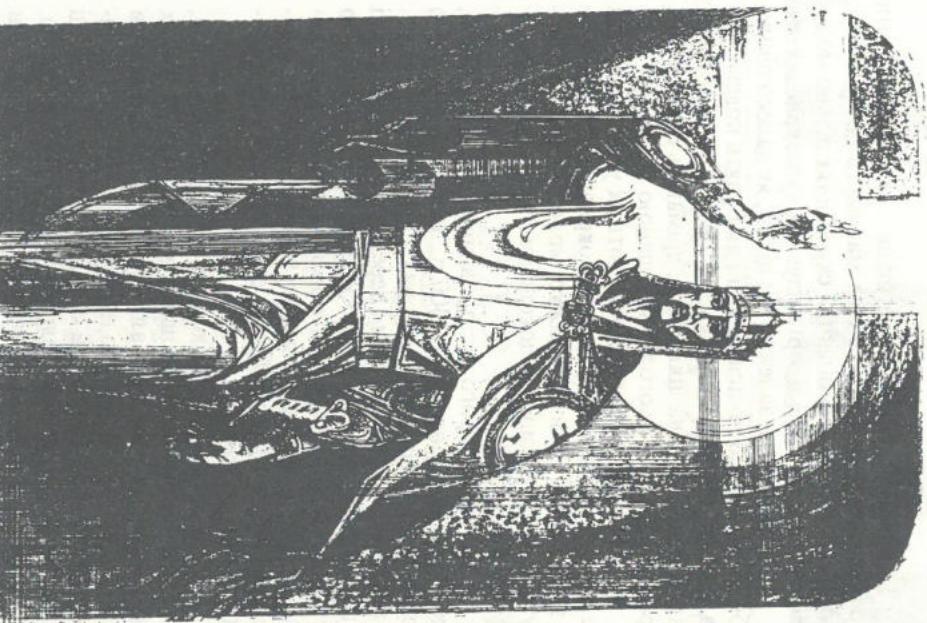
В охрещений Русі християнство охопило ще життя поодиноких людей і цілого суспільства. Від народження аж до смерті Церква опікувалася кожним своїм членом. Віра і церковні обряди були для всіх сенсом життя.

Побожні люди щоденно ходили до церкви на Богослуження, або хоча ранком на Утрено, чи увечер на Вечірно. Володимир Мономах дораджував навіть встати вночі і бити поклони: «не забувайте цього, не дінується, бо чим іншим поклоном і словом любови перемасає диявола, і що в день згрішить, тим іому все проститися». Так само і в дорозі: «Як на коні іздите не маєте з ким до діл. Як інших молитов не знаєте «Господи помилуй» говоріть безнастяно помітай, краща тaka молитва, як думати дурниці в дорозі! Ригористи веліли кожній годині бити 12 поклонів і 30 разів висказати «Господи помилуй».

Князі мали свої церкви та утримували окремих духовних отців. Князь мав обов'язок часто відвідувати монастир і гостювати в себе ченців. Ростислав Мстиславич у Великий піст, в кожну суботу і неділю просив до себе на обід 12 ченців з Ігуменом. «Сам же кожної неділі приймає прічастя, вмивачи слізми своє лице і частими зітханнями присмировав себе, і подавав стогні від серця свого. Всі, коли бачили його, що стоїть у такій покорі, не могли відержатися від сліз». Святослав Ізяславич, коли ішов на війну, спершу завжди відвідував могилу св. Теодозія і просив в Митрополита благословення. Перед битвою князь та воїни молилися і складали обйти: «Дець кумете, той милостинею убогим, іншии дарами зі Святої землі». Дари були для монастирів.

Побожні люди часто відвідували проїді до різних святих місць. Такі прочани (Странники) були в особливий поплані і лістували захист при церквах і монастирях. Вони відвідували українські святощі, або йшли у далекі краї, наприклад до Царгороду, на Афон, до Єрусалому, часом на захід до Барі в Італії, де були зложені мощі св. Миколая, або до Риму. Найбільшою славою окривалися паломники, що повертали з пальмами зі Святої Землі.

З плинном часу процвітав так поширення, що духовенство мусило гостро виступити проти цього явища. «Краще бути добром, сказалими дома, як ходити на проції, — начали сяченники. Багато прочан ходить тільки тому, що нічого не робить, макарувати і даром істи ти ти». Зле, мовляв, роблять ті, що легкомішно присягаються іти в Єрусалим, — таким треба назначувати церковні карі, «бо ти присягаши

Наша семінарійна і срейська діяльність

Інколи, роздумуючи над суттю священичого покликання, ми ставимо запитання про збудник. Важко однак одним реченням відповісти, що рішає професію Священика. Напевно тим «спримітивним грунтотом» є родина, рід, школа, середовище, особисті прикмети, врешті Божий вибір конкрету для автентичного образу». Але все це має право також зустрітися із критично-позитивним словом мирані на відповідального за життя своєї Церкви. «Кожний борець, узяty з-поміж людей, настновлюється для людей у справах Божих, щоб приносив дары та жертви за гріхи» (Евр. 5,1).

Священики через свою тайну переносять Подію Христа на місце, люді, реці. Це ж превелика віддача, а одночасно, не менша відповіальність за спосіб орудування своїм священством. Іншо посередництво між святым дієством та світським станом визначує також місце священика на сцені цього світу. Священство не є для самого священика, але для інших. Така перспектива ролі священика доволі переконує, що він мусить мати силну духовно-матеріальну підтримку вірних, як також бути піддаваним об'єктивно-практичній верифікації із ангажування у духовно-культурний розвиток своєї Церкви.

Діяльність наших східних католицьких священиків в Україні та діаспорі особливо вимагає доброінтелектуального, організаційного та діашпастырського підготовування, бо умови праці до того закликають. В наш час також і ми відповідно більші та інші потреби.

Властилим місцем для підготовування священичих сил є духовна семінарія. Вона вчить виховувє найбільших духовних провідників народу. Тому, отже, її годиться присвятити чимало зусиль і піклування з боку найвищої церковної влади, щоб все ішло правильно шляхом. Божими будуть наші священики, також буде наша Церква і суспільство.

З великим гордством та з другого боку лугово згадується сьогодні ще не так далеко минулі, коли Церковно управили митрополит А. Шептицький та потім блаженніший Йосиф Сліпий. Вони як основу мету живого функціонування Церкви вважали створення найвищого рівня умовин духовно-інтелектуального формування в семінарії. Із повним

чать нашу землю...».

Україна мала багато своїх святих місць. Особливо панувала Печерський монастир — туди йшли найбільші паломники. У великий пошани була ікона Богородиці Пирогохи в Києві, друга ікона Богородиці у Вишгороді — обі привезені з Греції; вишгородську ікону забрав Андрій Боголюбський і перевіз до Суздала у Московщині. В Галичині славилася чудотворна ікона Богородиці у Звенигороді.

Україна мала вже своїх святих: Ольгу, Володимира, Бориса і Гліба, Антонія і Теодозія печерських та багато інших божих угодників. Найбільше були почитувані відомих Бориса і Гліба, складені у Вишгороді у дерев'яній церкви. Володимир Мономах поставив на тому місці кам'яну і у травні 1115 року відбулося перенесення мощей. На святі присутні були Митрополит, кількоєдно епископів, світські та монаші духовенство та багато

збереженням багатства східної традиції, історії богословії.

На жаль сьогодні ми якось неспроможні нав'язати, в Україні, Польщі і загально у цілій діаспорі, до того великого минулого. Правда, що в Україні, релігійні життя з причин великого організаційного хаосу, який повився після виникнення релігійної свободи та через компетенційне приготування питомців у визначеніх коридонах духовно-інтелектуальної формациї. Все здається ідеально, без відповідного контролю. Коли запитати, чому воно так діється, то можна почути, що нам треба священиків і не можемо чекати поки православні перекоп-священики, а з плинном часи все буде нормуватися.

А поки що збираємо плоди невідповідального байдужного трактування церковними владами вагомого елементу життя християнської спільноти. У священичий сан попадають часом люди не ознайомлені зі справами Літургії, обряду, без юридичних та моральних основ, тощо. Шойно пізніше виявляються які це може принести негативні наслідки. Іншим, дуже складним питанням є співпраця з іншими конфесіями на засадах злагоди і мирі. Вимагає це часом великої дисципліни і дипломатії, чого, як показує життя, священики не завжди дотримуються. З цією на-більшою проблемою можна сьогодні зустрітися саме на Батьківщині, яка увійшла на шлях незалежності і релігійної свободи.

Звичайні християнин, навіть дуже зацікавлений долею своєї Церкви на рідній землі, не віді багато, але добре було б, щоб хоча деякі згадані вище зауваження та сугestii, зроблені не з думкою дискредитації церковної влади, були зауважені.

Свого роду застій проходить також у вихованні наших богословів в Люблінській семінарії. Не можна тут, щоправда нарікати на інтелектуальну і мериторичну підготовку, бо це запевнене. Люблінський католицький університет, але поспілюється негативні явища у процесі духовно-психічної відродження подяності, суспільства, культури та є спосібом викривання сенсу життя. Священство є обов'язком для доверення створення через внутрішнє і зовнішнє мірення його з Богом. Христос поручив священикам «владу мірення» (2 Кр. 5,19).

— д-р Степан Чебеняк, Ольштин

народу, «що покрили город і зaborola, аж страшно було глідіти». Домовини святих поклали на сани і князі та духовенство перегляти їх до нової церкви з святою процесією. Народ напер на похід такого кораблю, що поламав по дорозі горожі. Мономах велів тоді кидати в юрбу срібні гроши і кусні дорогих матерій, щоб звернути увагу маси в іншу сторону.

Князі спречалися з собою як попанувати святих. Мономах бажав поставити домовини посеред церкви і над ними побулавати срібній терем, інші князі хотіли похоронити мощі в окремій коморі збоку церкви. Духовні порадили: «Кидайте жереб, — де схочуть мученики, там їх поставимо!» Жереб рішила проти думки Мономаха. Домовини святих обкували сріблом, золотом та іншими прикрасами. Так само прикрашено стіни комори.

Тоділе духовенство проповідувало повне відчуження від інших вір. Тільки в православній церкви можна знайти спасіння: «Хто в іншій вір, чи в латинський, чи в вірменський, той не почути життя бічного». Ретельні обряди відмінили, що як хто зіткнеться з інаковірющим. Коли чернець проце діловався, скривив: «Як ти посмів увійти і споганити мою келію і примиати мене за руку! Іди від мене, інобірний і нечистий!..» Хто ів з поганином, пізніше мав очиститися в церкві — над ним читали окрему молитву.

Світські люди цих приписів не дуже пильнували. Доволі часто були мішані подружжя українських князів з католицькими князівнами. Наші князі не боронили латинським, місонарям перебували в Україні, в більших містах були католицькі крами. Роман Галицький давав значні пожертви місцевим ченцям, що його відвідували. Ісаї улій з Римського Церкви за Данила не зустрілася з великим спротивом. Релігійна толерантні проявлялася в приказі: «І чо віру, і таєму дав Бог».

Рідко трапляється проприя релігійної байдужності. Проповідники напідкоряють лекції: «Черкви стоїть по рожні, як є час молитви, маю хто буває в церкві» — зате на гриші всі йдуть коробко. Про більші злочини проти Церкви не чувають. Трапляються краджі у церквах, яких допускаються святогодаті. Раз тільки записані у літописах злочини сужданського єпископа Фелдорія, якого судив 1172 р. Київський митрополит Константин за ересь і болокуство, його завели на «Лесті острів» і там «оскільки його і язик врізали, як злобіві-гремикові, і руку працу віорубали, бо сказав хилу на се. Богочудо».

О. Р. Малиновський

вали б пояснити цю ситуацію.

На мою думку причин цього явища належить шукати: 1. Вже біль 25 років виковання наших єпархіальних питомців проходить у патинській семінарії без відповідної опіки з боку наших настоїтелів.

2. Думаю, що немає також більшого зацікавлення влади Церкви про добре підготовування кандидатів в сенсі їх праці в рідному обряді і в особливих умовах.

3. Не стосується мабуть жодних критеріїв окреслення придатності кандидатів до семінарійного життя, а опісти до священства.

4. Здається, що не дуже прихильно відносяться також індивідуальні здібності кандидата, вважаючи їх за небезпеку та може навіть загрозу.

5. Врешті є складним питанням визначення влади Церкви одруженіх священиків. І той штуточко створеної проблеми нікто не можна зрозуміти. Можна тільки додумуватися чи це не одностороннє ставлення до справи цепбату, бажання підпорядкувати себе у тому плані латинським зразкам, або комплекс іншості традиції, обряду та духовної відмінності.

В тому місці годиться отже рішучо заперечити існуючим нездоровим тенденціям у формуванні світських кандидатів до священства у Польщі. Відповідальна влада Церкви по-важливіше зосередитися на будуванні власної незалежності духовної системи духовно-інтелектуального підготовування. У семінаріях, бо в іншому випадку побоюється, що ми довоно не дочекаємося нових священиків і тоді треба буде спертися на чужому духовенстві, а це була б велика загроза для нашої діаспорної Церкви. Надіяємо однак що до того не діде, розраховуючи також на второпisність і розумінність церковних властей.

Священство, якого основним завданням є мірення світу, зокрема людини з Богом, розтигнується на все, бореться з гріхом, слабістю, відкіданням Бога, прямує до відродження подяності, суспільства, культури та є спосібом викривання сенсу життя. Священство є обов'язком для доверення створення через внутрішнє і зовнішнє мірення його з Богом. Христос поручив священикам «владу мірення» (2 Кр. 5,19). Церкви вважали створення найвищого рівня умовин духовно-інтелектуального формування в семінарії. Із повним

